

ASYA KÜLTÜRLERİNDE EBEVEYNLİK STİLLERİ VE UYGULAMALARI

Doç. Dr. Ayşe B. Aksoy
Gazi Üniversitesi Çocuk Gelişimi
Eğitimi Bölümü,
aksoya@gazi.edu.tr

Uzm.Psikolog Şükran Kılıç
M.E.B Özel Eğitim Rehberlik ve
Danışma Hizmetleri Genel Müdürlüğü,
kilic.sukran@gmail.com

Öğr. Gör. Özlem Gözün Kahraman
İnönü Üniversitesi İlköğretim Bölümü,
ozlem_gozun@hotmail.com

ÖZET

Ebeveynlerin çocukların gelişimi üzerindeki etkilerini daha kapsamlı incelemek için Ebeveynlik stilleri ve uygulamaları arasında bir ayırım yapmak gerekmektedir. Bununla birlikte ebeveynlik stilleri ve uygulamaları kültüre göre de farklılık göstermektedir. Asya Kültürlerinde ebeveynlik stillerini ve uygulamalarını ailenin yapısı, annenin ve babanın aile içindeki anlamı, aile içi iletişim etkilemektedir. Ebeveynlik stil ve uygulamalarında,, annenin eğitim durumu ve çocuğun mizacı gibi farklı etmenlerin de rolü vardır. Ancak Asya Kültüründe ebeveyn ve çocuk ilişkisini daha kapsamlı anlayabilmek için bu kültürdeki diğer ebeveynlik stilleri ve uygulamalarının neler olduğuna ve birbirinden hangi yönlerde farklılaştığına ilişkin daha çok araştırmaya gereksinim olduğu düşünülmektedir.

Anahtar kelimeler: *Asya kültürleri, ebeveynlik stili ve ebeveynlik uygulamaları*

PARENTING STYLES AND PARENTING PRACTICES IN ASIA CULTURES

ABSTRACT

As a way of examining the effects of parents on child development it should be made a difference between parenting styles and parenting practices . Nonetheless parenting styles and parenting practices indicate differences in terms of culture. Structure of family, meaning of mother and father, communication within the family have effected parenting styles and parenting practices in Asian cultures. The different factors such as education level of mother and child temperament have roles on the

parenting styles and practices. However it is thought that it is needed more research to understand deeply parent and child relations in Asian cultures related to discrepancies of other parenting styles and parenting practices and on which ways parenting styles and practices have undergo a change.

Key words: *Asian cultures, parenting styles and parenting practices*

Giriş

Son yıllarda çocuk gelişimi ve eğitimi ile ilgili yapılan bir çok araştırma anne-baba davranışları ile ilgilenmiştir. Çocuğun sağlıklı gelişiminde anne babalar anahtar rol üstlenmekle beraber aynı zamanda toplumun değişim ve gelişimine katkı sağlayan etkin birer üyedir. Anne babanın çocuğun gelişimine sağladığı katkının sosyal, ekonomik ve kültürel değişkenlere göre şekillendiği düşünülmektedir. Bu değişkenlerden kültürün önemi ve etkisi ele alındığında anne baba davranışlarının farklı kültürler içinde şekillendiği göz önünde bulunduran çalışmalara ihtiyaç duyulmaktadır.

Ebeveynlik Stili ve Ebeveynlik Uygulamaları

Geleneksel olarak tüm sosyal gelişim araştırmacıları ebeveynlik stil ve uygulamalarının çocuk ve gençleri nasıl etkilediği ile ilgilenmektedirler (Milnitsky-Sapiro, Turiel ve Nucci, 2006). Araştırmacılar ebeveynlerin çocuklarının gelişiminde oynadığı rolü anlamak için ebeveynlik stili ile ebeveynlik uygulamaları arasında bir ayrım yapılması gerekliliğini belirtmektedirler (Darling ve Steinberg, 1993). Darling ve Steinberg'in ileri sürdüğü birleştirilmiş modele göre (1993) ebeveynlik stili çocukla iletişim kurmaya yönelik tutumların tümü, yani çocukla ebeveyn arasındaki ilişkinin yansımaları ve kalitesi, ebeveyn ile çocuk arasında duygusal bir ortam yaratmaya yönelik bütün ebeveyn davranışları olarak tanımlanmaktadır. Ayrıca ebeveynlik stillerinin kültürel farklılıklara daha duyarlı olduğu vurgulanmaktadır. Ebeveynlik stilini oluşturan ebeveyn davranışları, ebeveynlik görevini yerine getirmeye karşılık gelen hedef yönelimli davranışlar olabileceği gibi, ebeveynin çocukla olan iletişiminde kullandığı

mimikler, ses tonu, duygularını ifade etme gibi hedef yönelimli olmayan davranışları da içermektedir (Chao, 2001).

Ebeveynlik uygulamaları ise belirli içerik ve sosyalleşme hedefleri açısından tanımlanan davranışlardır (Darling ve Steinberg, 1993, Grusec ve Goodnow, 1994). Lee, Daniels ve Kissinger'e göre (2006) de ebeveynlik uygulamaları spesifik alanları ve hedef yönelimli

anne baba davranışlarını içermektedir, ebeveynlik stillerinin ise özellikle disipline ait çıktılarla ilişkisinin olması zorunlu değildir. Hart., Nelson, Robinson., Olsen.ve Mc-Choque da (1998) ebeveynlik uygulamalarını belirli bir ortamda ve durumda ebeveynlerin çocuklarını akademik ve spor ile ilgili bir alana veya sosyal yeterliğe ulaştırma da kullandıkları stratejiler olarak tanımlamaktadır. Örneğin, çocukla beraber futbol maçına veya okul aktivitelerine katılmak, çocuğun arkadaşları hakkında sorular sormak, çocukla müze ve sanat galerilerine gitmek, çocuğun ödevlerine yardımcı olmak yapılandırılmış birer ebeveynlik uygulaması olarak görülmektedir (Darling ve Steinberg, 1993; Lee, Daniels ve Kissinger, 2006). Ebeveynlik uygulamalarına sosyal yeterliğe ulaşma açısından bakıldığında eğer sosyal yeterliğin hedefinde okul başarısı yer alıyorsa, ebeveynlik uygulamaları ev ödevi yapmada çocuğa yardımcı olma ve okul faaliyetlerine katılma olarak şekillenir (Darling ve Steinberg, 1993).

Ebeveynlik Stili ve Ebeveynlik Uygulamalarına Kültürün Etkisi

Steinberg, Lamborn., Dornbusch ve Darling, Steinberg (1992); Chao (1994) ebeveynlik stilleri ve uygulamalarının kültüre ve etnik yapılara göre farklı anlamlar içerdiğine ve ebeveynlik stillerinin değişiklik gösterebildiğini belirtmişlerdir. Bu ifadelere paralel olarak Feldman (2003) da çocuk yetiştirmede kültürel bağlamın önemi ve ebeveynlik stilleri ile bir kültürün normları arasındaki yakın ilişkiye dikkat çekmektedir.

Birbirine bağlılığın vurgulandığı geleneksel kültürlerin (örneğin, Türk, Hindistan, Latin Amerika ve Asya) çocuklar üzerinde yüksek düzeyde kontrolü olduğu vurgulanmaktadır (Kağıtçıbaşı,1970; Chao. 1994; Triandis 1994).Geleneksel değerlerin

yükseldiği toplumlarda ebeveynler otoriter ebeveynlik uygulayabilir, çünkü çocuğun kendi fikirlerini ifade etmesine fırsat tanımayan, çocuğun kurallara uymasını bekleyen otoriter ebeveynlik geleneksel kültürün çıktıklarına uygun olarak değerlendirilebilir. Bununla birlikte bu toplumdaki anne babalar otoriter ebeveynliği normatif olarak ve çocuğun gelişiminin daha iyiye gitmesi için gerekli olarak görebilirler. Aynı zamanda anneler, diğer annelerin de yetkeci ebeveynliği uyguladıklarını gördüklerinde, bu uygulamanın kabul edilebilir olduğunu düşünebilir. (Rudy ve Grusec, 2006).

Duygusal bağımlılığın, grup dayanışması ve grup kararlarının belirgin olarak görüldüğü geleneksel toplumların aksine (Hofstede,1994; akt. Triandis, McCusker ve Betancourt 1993) bireyselliği ön planda tutan toplumlarda çocukla uzlaşmayı ve çocuğun girdilerini vurgulayan demokratik ebeveynlik stiline uygulandığı görülebilir. Bireyselci toplumdaki demokratik ebeveynler çocuklarına karşı uyumlu, sıcak ve ilgili, sınırları, yönergeleri oluşturmada ve sürdürmede ısrarlı, gelişimsel olarak uygun isteklerde bulunan, karar verme ve özerk davranışlara izin veren bireyler olarak tanımlanmaktadır (Mayseless, Scharf, ve Sholt, 2003).

Çocuğu kabul, davranışsal kontrol veya izleme ve psikolojik özerkliği kabul etme boyutlarından oluşan yetkin ebeveynlik stiline karşın (Gray ve Steinberg, 1999), çocuğa yönelik güç uygulayan, cezalandırıcı ve yasaklayıcı stratejiler kullanan, uyum düzeyi oldukça düşük olan yetkeci ebeveynlik stili (Mayseless, Scharf, ve Sholt, 2003) Asya , Kafkas Kökenli, Afrika, Latin ve Avrupalı Amerikalılar için farklı anlamlara gelebilir.

Özellikle Asya kökenli ebeveynler başta olmak üzere tüm Afrika, Latin Amerika kökenli etnik gruplardan gelen ebeveynler çocukları üzerindeki öz-kontrolleri, çocukların okul başarısı, kurallara uyması ile ilgili yetkeci ebeveynlik stili açısından benzer örüntüler göstermektedirler (Chao, 1994; Julian, McKenry ve Mc Kelve, 1994). Hintli ve Avrupa kökenli Amerikan aileler, ebeveynlik stilleri açısından karşılaştırıldığında ise Hintli ailelerin daha kontrolcü olduğu, Avrupa kökenli Amerikan ailelerin ise Hintli ailelere oranla, bağımsızlığı daha fazla teşvik ettiği, başarıya daha az

vurgu yaptığı ve bakıma daha çok önem verdiği görülmüştür (Pattel, 1999, akt. Yunus, 2005). Türk aile yapısına bakıldığında ise çocuk ve ebeveyn arasındaki ilişkinin de farklı aile yapılarını içerdiği söylenebilir. Türk aile yapısındaki ebeveyn ve çocuk ilişkileri Kağıtçıbaşı (1970; 1998) ebeveyn ve çocuk arasındaki etkileşimi ailenin içinde bulunduğu kültüre ve sosyoekonomik çevreye dayandırdığı “Aile değişim modeli “ yardımıyla incelenebilir. “Karşılıklı bağımlılığa dayanan aile modeli” toplumsal ve ailevi düzeyde hem maddi hem de manevi olarak bir bağlılık kültürünü içermekle beraber bu modelin en iyi örneklerini geleneksel aileler temsil etmektedir. “Bağımsız aile modeli” olarak belirtilen aileler ise gelişmiş ve sanayileşmiş toplumlarda temsil edilmektedir. Bu ailelerde duygusal ve maddi bağımsızlık ve tüm yatırımların anne babaya değil “çocuğa” yapıldığı görülmektedir.”Karşılıklı duygusal bağlılık” modeli ise bağlılık kültürüne sahip kentleşmiş bölgelerde görülmektedir. Kuşaklar arası karşılıklı duygusal bağlılık devam ettiği için sosyalleşme değerlerinde aileye bağlılık vardır. Ebeveynlerin çocuk yetiştirmelerin de bir yandan özerklik vurgulanırken öbür yandan yakın aile ilişkileri sürdürülmekte ve sosyalleşmede anne-baba denetimi ve duygusal bağlılık göze çarpmaktadır.

Asya Kültürlerinde Ebeveynlik Stili ve Ebeveynlik Uygulamaları

Ebeveynlik stillerinin ve uygulamalarının içinde yaşanılan sosyokültürel ortamın önemli bir yansıması olduğu düşünüldüğünde, Asya kültüründeki ebeveynlik stillerinin de aile yapısından etkilendiği görülmektedir. Bu açıdan Asya kültüründeki aile yapısının incelendiğinde, çocuğun yaşamında ailenin en önemli etmen olduğu kabul edilmekte ve geleneksel Asya ailelerinde, bireyden çok ailenin önemli olduğu belirtilmektedir. Aile, bireyleri yönlendirirken ve korurken aynı zamanda birey ve toplum arasındaki tek bağ olarak hizmet vermektedir. Daha da ötesi aile, bireyin yaşamının esas odak noktası olması nedeni ile ailenin taşıdığı değer, birliği, beraberliği, dayanışmayı ve ikili ilişkileri güçlendirdiği vurgulanmaktadır. Asya kültüründe sorumluluk ve görev bilinci ile yetişen bireyler sonuçta ailelerinin refah, uyum ve itibarı için sürekli çaba sarf ederler ve her birey kendisini ailenin ve toplumun ayrılmaz bir parçası olarak görmektedir. Bu sürecin de doğal olarak sosyal ve psikolojik açıdan Asya

kültüründeki bireylerin başkalarına bağımlı olmalarına yol açtığı ifade edilmektedir. Batı kültürlerinin daha bireysel karakterini yansıtan rekabet, özerklik, bağımsızlık ve özgüven gibi değerlerle Asya kültüründeki aile odaklı eğilim ve beraberinde getirdiği değerler, çatışma yaşadığı ifade edilmektedir (Yunus, 2005).

Chao'nun (2001) ebeveynlik stili ile ilgili tanımında yer alan "ebeveyn davranışları", "ebeveynlik görevini yerine getirmeye karşılık gelen hedef yönelimli davranışlar" "ebeveynin çocukla olan iletişimde kullandığı mimikler, ses tonu, duygularını ifade etme gibi hedef yönelimli olmayan davranışlar" gibi kavramlar dikkate alındığında Asya kültüründeki ebeveynlik stilinde yer alan ebeveyn davranışlarının tek yönlü olduğu görülmektedir. Bir başka deyişle ebeveyn ve çocuk arasındaki iletişim ebeveynden çocuğa (anne-baba konuşur, çocuk dinler) olmak üzeredir. Bu konuda özellikle babanın çocuğa daha uzak olduğu ve genellikle de konuşması için çocuğa güven vermediği gibi onunla konuşmayı başlatmadığı da belirtilmektedir. Diğer yandan anne ve çocuk arasındaki ilişki daha yakın ve sözel iletişime dayalıdır. Anne-baba etkileşimi ise çoğunlukla dolaylı iletişim, çıkarımlar ve ifade edilmeyen duygularla özdeşleşmiştir. Ayrıca Asyalı ebeveynlerin ebeveynlik stili açısından incelendiğinde çocuklarına karşı korumacı ve kontrolcü eğilimleri de olduğu görülmektedir. Bu eğilimin ise yabancı kişilere karşı duydukları güvensizlikten kaynaklandığı düşünülmektedir. Dışardan gelen etkileri kontrol etme girişimi sonucunda, ebeveynler çocuğun sadece belirli kişilerle iletişimine müsaade ederek onun sosyal etkileşimini kısıtlamaktadırlar (örneğin, aile, yakın arkadaşlar); bu durumun da çocuğun arkadaşlık ilişkilerini etkilediği ifade edilmektedir. Buradan yola çıkarak Asya kültüründeki bireylerin gelecekte özerk sosyal davranışlara sahip olma (aileden ayrılıp tek başına yaşamaya başlamak), yani bireyselleşmelerinin Avrupa kökenli Amerikan ailelere oranla çok daha ileri yaşlarda görüldüğü dile getirilmektedir. Her ne kadar Asyalı aileler, aile içi dayanışmasını güçlendirmeye çalışsalar da, aynı zamanda aile dışında bireysel özgürlüğün gelişimine teşvik ediyor olabilirler. Geleneksel değer sistemi, gruba uyumu güçlendirirken içsel hedefleri başarıya yoluyla kişisel kontrol ve kişisel gelişimi de desteklemektedir (Lee 1995, Jianhua, 1999; akt, Rao, McHale ve Pearson, 2003). Bundhwar, Reeves, Farrell (2000) de geleneksel olarak nitelendirilen

Hintli ailelerde annelerin erkek çocuklarını günlük işlerini yaparken ayakbağı olarak görmelerinden dolayı erkek çocuklarının anneye bağımlı olmadan günlük yaşamda tüm işlerini kendilerinin yaptığını belirtmişlerdir. Ayrıca, annelerinin erkek çocuklarına yönelik bu davranışlarından dolayı erkek çocuklarının sosyal becerilerinin geliştiği ve hayatta kalma başarılarının daha yüksek olduğunu ancak kendini ifade etme ve bağımsızlık özelliklerinin oldukça düşük olduğunu belirtmişlerdir.

Asya kültüründeki ebeveynlik stillerini belirleyen önemli faktörlerden de söz edilmektedir. Bunlardan biri annenin eğitim düzeyi olarak belirtilmektedir. Örneğin Çinli annelerin otoriter ebeveynlik stilleri, eğitim seviyeleri ile ilişkilendirilebilir. Çinli annelerin ebeveynlik sistemlerini ve çocuklarına sağladığı güvenliği inceleyen bir çalışmada, Chen ve arkadaşları (1997), annelerin eğitim seviyesinin yüksekliği ile demokratik ebeveynliğin kabulü arasında olumlu bir ilişki, diğer yandan da otoriter ebeveyn tarzıyla olumsuz bir şekilde ilişkili olduğunu dile getirmişlerdir.

Ebeveynlik stillerini belirleyen bir diğer etmen de çocukların mizaç özellikleridir. Bu durum Çinli annelerin çocuk yetiştirme stili ve anne-çocuk etkileşiminin niteliğine katkıda bulunabilir. Çocuklarını farklı gelişim dönemlerinde “zor çocuk” olarak algılayan anneler, olumlu pekiştirecin azlığı (Beebe, Casey, & Pinto Martin, 1993; Creasey & Jarwis, 1994) daha yüksek seviyede ebeveynlik stresi ve sıklıkla da olumsuz anne-çocuk etkileşimi yaşadıklarını ifade etmişlerdir. (Gelfand, Teti, & Fox, 1992) Ayrıca çocuklarını “zor çocuk” olarak algılayan anneler çocuklarını daha kontrolcü ve otoriter olarak yetiştirdiklerini de dile getirmişlerdir (Deater-Deckard, 2000).

Ebeveynlik uygulamalarının spesifik alanlara ve hedef yönelimli anne baba davranışlarını içerdiği bilgisinden yola çıkıldığında, Asya Kültüründe ebeveynlik uygulamalarının akademik başarı ve çalışma ile ilişkili olabileceği düşünülebilir. Asya kültüründe özellikle Konfüçyüs ve Hindu inancına göre akademik başarı ve sıkı çalışma oldukça önemlidir ve başarıyı güdüleme; grup ve birleştirici değerleri temel alır. Batıdaki öğrenciler bireysel hedeflere ulaşmayı amaç edinirken, Asya’daki öğrencilerin kendileri kadar ailelerini sevindirmeyi de amaç edinirler (Rao, McHale ve

Pearson, 2003). Asya Kökenli ailelerde özellikle Çinli ailelerde etkili ebeveynliğin en önemli göstergesi çocuk ve gençlerin okul başarısıdır ve ebeveynler çocuklarının okuldaki başarısına göre değerlendirilmektedirler. Çinli ailelerde eğer bir çocuk okulda başarılı ise ailenin gurur kaynağı, başarısız olursa bu bir utanç kaynağı olarak değerlendirilmektedir. Bununla birlikte çocuğa ailesini en iyi şekilde temsil edebilmesi için oldukça fazla değer yüklenir (Chao, 1996). Buna paralel olarak Pong, Hao ve Gardner (2005) da Asya kökenli aileler ve çocuklarla yaptıkları çalışmada ebeveynlerin katılımın, ailedeki sosyal ilişkilerin ve paylaşımın, ebeveyn çocuk arasındaki konuşmaların çocukların akademik başarılarını artırdığına dikkat çekmektedir. Son yıllarda yapılan çalışmalar (Zhou, 2006) Çinli ailelerin çocuklarının akademik çalışmalarına katılımları olarak değerlendirilen ebeveynlik uygulamaları açısından çocuklarını özellikle matematik dersinde başarılı olmaya yönelik bir zorlama olduğunu belirtmekle beraber bunun genellenemeyeceğini ve Asya coğrafyasında yer alan diğer kültürlerin de incelenmesi gerekliliğini vurgulamaktadır.

Sonuç ve Öneriler

Sonuç olarak, çocukların gelişimlerinde ebeveynlik stillerinin ve uygulamalarının çocukların yaşamlarının her dönemini şekillendirdiği, gelecekte sağlıklı, mutlu bir birey olmadaki önemi görülmektedir. Türkiye açısından ele alındığında ebeveynlik stilleri ve uygulamalarının çocukların sosyal duygusal ve bilişsel gelişimlerine olan etkileri, hem ebeveynler hem de çocuklara yönelik çıktılarını geniş bir bakış açısı ile değerlendirilmelidir. Bu geniş bakış açısının içinde yer alması öngörülen değişkenlerden biri de farklı aile yapıları ve içinde bulunulan sosyal ve kültürel ortamdır. Bir diğer değişken olarak da ebeveyn ve çocuk arasındaki sağlıklı bir iletişimin kurulmasındaki en önemli araçlardan biri hazırlanacak aile ve çocuk eğitim programlarının niteliğidir. Aile çocuk eğitim programlarının oluşturulmasında bölgesel ve yöresel özellikler göz önüne alınmalıdır. Çocukların gelişimsel alanlarına yönelik içinde yaşanan kültürün olumlu ve olumsuz etkilerini belirlemeye yönelik yapılacak çalışmalar çocukların sosyal, duygusal ve bilişsel gelişim alanları hakkında daha fazla bilgi sağlayacaktır. Ayrıca yapılacak çalışmaların boylamsal bir nitelikte olmasının

erken çocukluk yıllarında şekillenen gelişimsel alanların uzun vadede çocukların yaşamlarındaki etkilerini göstermesi açısından önemli olduğu düşünülmektedir. Bununla birlikte, ebeveynlik stili ve uygulamaları ile ilgili yapılacak çalışmalarda Doğu ve Batı kültürlerindeki örneklerin sunulduğu karşılaştırmalı çalışmalara yer verilmesi ve konu ile ilgili gelişen ve değişen bakış açılarının da altının çizilmesi gerekliliği vurgulanabilir.

KAYNAKLAR

Beebe, S. A., Casey, R., & Pinto-Martin, J. (1993). Association of reported infant crying and maternal parenting stress. **Clinical Pediatrics**, 32, 15–19.

Bundhwar, L., Reeves, D., & Farrell, P. (2000). Life goals as a function of social class and child rearing practices in India. **International Journal of Intercultural Relations**, 24, 227-245.

Chao, R. K. (1994). Beyond parental control and authoritarian parenting style: Understanding chinese parenting through the cultural notion of training. **Child Development**, 65, 1111-1119.

Chao, R. K. (1996). Chinese and European American Mothers's Beliefs About The Role Of Parenting in Children's School Success. **Journal of Cross Cultural Psychology**, 27, 403-423.

Chao, R. K. (2001). Extending research on the consequences of parenting style for Chinese Americans and European Americans. **Child Development**, 72, 6, 1832-1843.

Chen, X., Liu, M., Li, B., Cen, G., Chen, H., & Wang, L. (2000). Maternal authoritative and authoritarian attitudes and mother-child interactions and relationships in urban China. **International Journal of Behavioral Development**, 24, 119–126.

Creasey, G. L., ve Jarvis, P. A. (1994). Relationships between parenting stres and developmental functioning among 2-year-olds. **Infant Behavior and Development**, 17, 423–429.

Chen, X., Dong, Q., ve Zhou H. (1997). Authoritative and authoritarian parenting practices and social and school performance in Chinese Children. **International Journal of Behavioral Development**, 21, (4),855- 873.

Darling, N., & Steinberg, L. (1993). Parenting style as context: An Integrative Model. **Psychological Bulletin**, 113, 487-496.

Deater-Deckard, K. (2000). Parenting and child behavioral adjustment in early childhood: A quantitative genetic approach to studying family processes. **Child Development**, 71, 468– 484.

Feldman, R.S. (2003). **Development Across the Life Span (Third Edition)**. Prentice Hall, NewJersey. pp.257-274

Gelfand, D. M., Teti, D. M., & Fox, C. R. (1992). Sources of parenting stres for depressed and nondepressed mothers of infants. **Journal of Clinical Child Psychology**, 21, 262–272.

Grusec, J. E., Goodnow, J. J. (1994). Impact of parental discipline methods on the child's internalization of values: A reconceptualization. **Developmental Psychology**,30, 4-19.

Hart, C. H., Nelson, D. A., Robinson., C. C., Olsen.F., Mc-Choque, M. K. (1998). Overt and relational aggression in Russian nursery-school age children: Parenting style and marital linkages. **Developmental Psychology**, 36, 687-697.

Julian, T. W., McKenry, P.C., & McKelvey, M. W. (1994). Cultural variations in parenting. Perceptions of Caucasain, African-American, and Asian-American Parents. **Family Relations**, 43, 30-37.

Kim, H., & Hoppe-Graff. (2001). Mothers roles in traditional and modern Korean families: The consequences for parental practices and adolescent socialization. **Asia Pacific Education Review**, 2,1,85-93.

Kağıtçıbaşı, Ç. (1970). Social norms and authoritarianism: A Turkish-American comparison. **Journal of Personality and Social Psychology**, 16, 444-451.

Kağıtçıbaşı, Ç. (1998). Üniversite gençlerinin algılanan ana baba tutumları, ana babayla ilişkileri ve bunların bazı kişilik özellikleri ile bağlantısı. **Türk Psikoloji Dergisi**, 9 (32):15-25.

Lee, S. M., Daniels M. H & Kissinger, D. B. (2006). Parental influences on adolescent adjustment: Parenting styles versus parenting practices. **The Family Journal: Counseling And Therapy For Couples And Families**, 14, 3, 253-259.

Mayeless,O., Scharf, M., & Scholt, M. (2003). From authoratative parenting practices to authoritarian context: Exploring the person environment fit. **Journal of Research on Adolescence**, 13(4), 427-456.

Milnitsky-Sapiro, C., Turiel, E., & Nucci, L. (2006). Brazilian adolescents' conceptions of autonomy and parental authority. **Cognitive Development**, 21, 318-331.

Pearson, E., Rao, N. (2003). Socialization goals, parenting practices, and peer competence in chinese and english preschoolers. **Early Child Development and Care**, Vol. 173(1), pp. 131–146.

Pong, S., Hao, L ve Gardner, E. (2005) The Roles of parenting styles and social capital in the school performance of immigrant Asian and Hispanic Adolescents. **Social Science Quarterly**, Volume 86, Number 4,

Rao, N., McHale,J.P., Pearson, E. (2003). Links between socialization goals and child rearing practices in Chinese and Indian mothers. **Infant and Child Development**, 12: 475–492.

Steinberg, L., Lamborn., S. Dornbusch, S. & Darling, N. (1992). Impact of parenting practices on adolescent achievement: Autrotaritative parenting, school involvement, and encouragement to succeed. **Child Development**, 63, 1266-1281.

Triandis, H. C., McCusker, C. & Betancourt, H. (1993). An eticemic analysis of individualism-collectivism. **Journal of Crosscultural Psychology**, 24, 366–383.

Yunus, S.Md. (2005). Childcare practices in three Asian countries. **International Journal of Early Childhood**; 37, 1.

Zhou, Q. (2006). Achievement differences between Chinese and Non-Chinese Asians in America: Linking parental involvement with academic acheivement by race-ethnicity. **Annual Meeting Montreal**, p1, 39p.